

† MACARIE
EPISCOPUL EPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE A EUROPEI DE NORD

LÂNGĂ NOI, PE CRUCEA DURERII,
SE AFLĂ HRISTOS !

FELICITARE ȘI PASTORALĂ
LA ÎNVIEREA DOMNULUI

Stockholm, 2024

Icoana Maicii Domnului „Alăptătoarea” de la Țibleș, păstrată în Paraclisul din incinta Casei Părintești a Episcopului Macarie, din localitatea Spermezeu, jud. Bistrița-Năsăud (iconari: Toma Chituc și Mihai Coman)

Coperta 1: Icoana Învierii Domnului (frescă) în Paraclisul din incinta Casei Părintești a Episcopului Macarie, din localitatea Spermezeu, jud. Bistrița-Năsăud (iconari: Toma Chituc, Ioan Popa și Mihai Coman)

Preaiubiții mei,

Hristos a înviat !

*Domnul să vă dea biruință asupra vrăjmășilor vieții,
curaj pentru a vă purta Crucea mântuirii și recunoștința
tălharului de pe Golgota pătimirii dumnezeiești !*

Al Vostru Slujitor, Frate și Prieten,

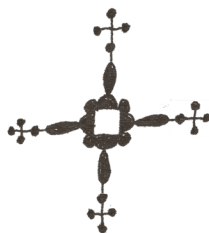
*+ Părintele Episcop Macarie Drăgoi
al Episcopiei Europene de Nord*

024 — ANUL OMAGIAL AL PASTORAȚIEI
ȘI ÎNGRIJIRII BOLNAVILOR
ȘI ANUL COMEMORATIV AL TUTUROR
SFINȚILOR TĂMĂDUITORI
FĂRĂ DE ARGINȚI

Icoana Maicii Domnului „Tămăduitoarea”, păstrată în Biserica parohială românească din Esbjerg, Regatul Danemarcei (iconar Mihai Coman).

† MACARIE,

**Din mila și purtarea de grijă a Domnului Dumnezeu,
Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a
Europei de Nord,**

**Iubiților frați preoți și diaconi, împreună slujitori ai
altarului, viețuitorilor din sfintele mănăstiri și alesului
popor dreptcredincios, har, pace, liniște și bucurie de
la Hristos Cel Răstignit și Înviat, iar din parte-mi
părintească și frățească îmbrățișare și binecuvântare cu
salutul pascal:**

HRISTOS A ÎNVIAT!

Preaiubiții mei,

Hristos S-a întrupat pentru a vindeca omenirea de rana de moarte a păcatului și de urmările duhovnicești ale zguduitoarei căderi a protopărinților noștri Adam și Eva din Grădina Raiului. Drept urmare, în timpul activității Sale pământești, a cercetat cu precădere pe cei bolnavi, pe cei neputincioși și suferinzi trupește și sufletește. Fiind adesea înconjurat de oameni oprimați și sărmani, care nu aveau pe nimeni care să le mângâie sufletul, lipsiți de un Păstor Bun care să le cerceteze necazurile și să le aline durerile cu dragoste și compasiune. Oameni orfani care simțeau, în adâncul inimilor lor, că Acest Învățător purta cu Sine un foc al iubirii dumnezeiești care nu mai arsese până atunci pe acest pământ.

În marea Sa milostivire, Mântuitorul nu S-a ferit să fie abordat, interpelat și atins de orbi, surzi, muți, ciungi, șchiopi. S-a apropiat de leproși și a adus pace în sufletele celor chinuți de duhuri necurate. Pe toți aceștia i-a tămăduit deplin. Evangheliile ne poartă de fiecare dată, în aceste momente ale suferinței umane, la picioarele Celui Care este Fiul Omului, Fiul Fecioarei, Fiul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui Ceresc. Acolo, la periferie, alături de cei uitați, neglijăți, disprețuiți sau pur și simplu copleșiți de greutatea suferințelor vieții, Îl regăsim pe El. Iar la final, când L-au condamnat mișelește și L-au răstignit pe Cruce, El a fost ținut între doi tâlhari. Inima celui răstignit de-a dreapta Sa s-a schimbat văzându-L pe Cel Nevinovat împărțând aceeași osândă și suferință.

Această ipostază a lui Iisus, răstignit lângă tâlharul a cărui conștiință s-a trezit în ultima clipă și a cărui inimă s-a vindecat, devine arhetipală pentru experiența noastră creștină într-o lume ostilă. Mântuitorul alege de bunăvoie să Se înalțe pe Cruce, acceptând să îndure aceeași osândă pe care noi, prin faptele noastre, ne-am atras-o. Se urcă pe Cruce ca să ne răscumpere prin Cruce. Se lasă osândit ca să ne scape de osândă. Se supune chinurilor, torturilor, suferinței atroce ca să ne elibereze din chinuri și suferințe. Coboară după noi și în iad ca să ne deschidă calea spre Împărăție. Dorește să ne mântuiască și să ne dea Raiul, iar pentru aceasta face totul și ni Se dăruiește integral.

Frați și surori,

În relatarea vieții Sale pământești, nu-L regăsim pe Iisus în cercurile înalte ale societății vremii Sale. Nu-L regăsim pe Iisus în palatele irozilor și nici în cele ale tribunilor imperiali. O singură dată Iisus a ajuns la Sinedriu: când a fost supus unui proces inechitabil, orchestrat cu perfidie. O singură dată Iisus a ajuns la palatul lui Irod: când și-a bătut joc de El pentru că regele iudeu voia spectacol de „miracole”. Și o singură dată Iisus a ajuns în palatul guvernatorului roman din Ierusalim: când a primit sentința de condamnare la moarte prin Cruce.

Învățătorul, Care este Însăși Înțelepciunea întrupată, nu pierde timpul cu dispute sterile. Fariseilor le răspunde tăios și abrupt. Ispititorilor care caută să-L prindă în

cuvânt sau să se îndreptățească cu știința legii mozaice le pune în față, prin pilde simple dar pline de adevăr, o oglindă a micimii sufletești și a eșecului lor de a îndeplini cu adevărat vocația de a fi om al lui Dumnezeu.

Așa cum nu a fost cu elitele cărturărești sau politice, Iisus nu s-a identificat nici cu mulțimile. Le refuză atunci când vor să-L pună rege doar pentru că le hrănise cu pâine în pustie. Suspină când Îl întâmpină și Îl aclamă cu „Osana” la intrarea în Ierusalim, cunoscând că aceiași oameni, peste doar câteva zile, în curtea pretoriului, vor cere osândirea Sa la moarte pe Cruce! Predicile Sale nu sunt menite să mângâie auzul celor mulți, ci să redescopere o demnitate lăuntrică, un chip al asemănării de care uitaseră. Cuvintele Sale de învățătură sunt trezitoare, puternice, dărâmând zidurile minciunii lăuntrice și scoțând la lumină profunzimile uitate ale omului. Tămăduirea pe care o oferă El, Mântuitorul, este completă: trup și suflet laolaltă, minte și inimă. Restaurarea omului este deplină, numai prin El și întru El.

Dreptmăritori creștini,

Mulți dintre frațiile voastre treceți prin diferite necazuri, dureri, strâmțorări ale vieții. Boală, pierderi, eșecuri personale, profesionale sau familiale. Toate acestea le regăsim în viața noastră de zi cu zi, însă nu ar trebui ca ele să ne doboare, deoarece sunt inerente vieții pe acest pământ. Adesea, multe dintre eforturile noastre, în care investim multă energie și forță trupească și

sufletească, se dovedesc a fi vanități și proiecte zadarnice. Uneori, realizăm aceasta după ce constatăm că am pierdut ceea ce este esențial și durabil – acele comori sufletești precum familia, prietenii de calitate, însă și acele momente simple dar profunde de comuniune, când purtăm, chiar la o ceașcă de ceai, o conversație sinceră, de la inimă la inimă. Cu toate că ajungem în aceste clipe de conștientizare și tristețe, să nu ne descurajăm, fiindcă niciodată nu este *prea* târziu!

O inimă îndurerată poate preschimba universul personal în care tu, scump frate, și tu, scumpă soră, simți că ai pierdut orice speranță. Noi trebuie să știm că, atunci când durerea ne străpunge inima, indiferent dacă provine dintr-o boală, sau dintr-un necaz în familie, sau dintr-o altă strâmtorare sufletească ori trupească, ei bine, atunci, lângă noi, pe Crucea durerii, se află Însuși Hristos. El nu a părăsit niciodată Crucea din inima fiecăruia dintre noi. Doar noi am uitat și ne-am iluzionat că se poate trăi și fără astfel de încercări. El este mereu acolo și ne privește cu dragoste. În fața durerii, oare cum vom răspunde? Oare cum vom reacționa? Îl vom lua în râs și Îl vom alunga, precum tâlharul răstignit de-a stânga Sa? Sau ne vom lăsa cuprinși de iubirea Sa nemărginită și vom striga cu suspine, asemenea tâlharului pocăit, răstignit de-a dreapta Sa: *Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta!*

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, așa cântăm acum, plini de bucuria Învierii. Cu pătimirea Sa pe boală călcând, cu durerea Sa pe durere călcând, El

umple de acum încolo, cu harul Învierii Sale, moartea, suferința și chiar iadul. Așa și numai așa – permițând ca Hristos să umple de sens și suferința noastră –, putem birui vicisitudinile acestei vieți în care încercarea este inevitabilă, iar biruința este posibilă doar prin Biruitorul iadului. Așadar, *să mânecăm cu mânecare adâncă*, adică să ne îndreptăm grabnic pașii spre Domnul, Care ne așteaptă cu brațele deschise pe Cruce, pentru a ne dăruî îmbrățișarea Învierii! Amin.

**Al vostru împreună slujitor, părinte, frate și prieten,
de tot binele voitor și fierbinte rugător către Domnul,**

† Episcopul Macarie

Data în Reședința Episcopală din Stockholm, Regatul Suediei,
la Praznicul Învierii Domnului, în anul mântuirii 2024

STEMA EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE A EUROPEI DE NORD

În scutul central, bordat cu un șirag de metanii, închis la bază cu o cruce șnuruită, este reprezentat chipul Sfântului Apostol Andrei, Ocrotitorul României. Scutul este așezat pe cârja și crucea arhierască și are pe fronton mitra arhierască, fiind încadrat la dreapta de Sfântul Voievod Ștefan cel Mare, având în mână sabia, iar la stânga de Sfântul Voievod Martir Constantin Brâncoveanu, care ține în mână Sfânta Cruce. Datorită faptului că Episcopia Ortodoxă Română a Europei de Nord își desfășoară misiunea în țări monarhice unde este frecventă cinstirea Sfinților Regi, creștinători ai Scandinaviei, și pe această cale, sunt cunoscuți Sfinții noștri Domnitori, Apărători și Mărturisitori ai credinței ortodoxe.

În eșarfa de la baza scutului este redată binecuvântarea Mântuitorului Iisus Hristos: *Pace vouă!* și sunt înscrise numele celor doi Sfinți Voievozi Români.

